

МЕНЕДЖМЕНТ ГРОШОВИХ ПОТОКІВ СУБ'ЄКТІВ ГОСПОДАРЮВАННЯ ЯК УМОВА ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ФІНАНСОВОЇ СТІЙКОСТІ

Л. Т. Алікперова

Черкаський національний університет імені Богдана Хмельницького

Грошовий потік – це певна система поділу всіх надходжень та виплат фінансових коштів пов'язаних факторами ліквідності, часу та ризиками.

Безпосередньо сам процес управління господарської діяльності всіх суб'єктів господарювання є невід'ємною частиною самого управління грошовими потоками. Але вчені вважають, що не існує якоїсь окремої теорії в управлінні грошовими потоками.

Різні служби, які корегують процеси акумуляції грошових коштів в менеджменті грошових потоків, збалансовують їх витрати та перерозподіл для розширеного відтворення фінансово-господарської діяльності суб'єкта господарювання. Вся діяльність регулюється спеціальними органами управління, які виокремлюють певні правила для керування діяльністю підприємств: регулярне відстеження наявності руху грошових коштів, правдивість представленої інформації, вирахування грошових потоків будь-якого виду діяльності, розрахунки відповідно до зазначених термінів, зменшення позикових ресурсів, сприяння збільшенню прибутковості в наслідок управлінських дій [1, с.114].

Процес реалізації аналізу, планування, прогнозування й управління фінансовою діяльністю підприємства впливає на тактику управління підприємством, розробку певних фінансових стратегій управління підприємством для розквіту, забезпечення практичної реалізації управлінських рішень у сфері фінансово-господарської діяльності підприємства також впливає сприймання та використання інформації та каналів передачі, аналіз фінансово-економічного стану підприємства. Основними напрямками є реалізація ефективної системи стимулювання управлінських рішень у всіх галузях сфер управління, контролювання реалізації всіх рішень [2, с. 18].

І. Бланк пропонує переглянути функції менеджменту грошових потоків за кожним видом діяльності, що «зводиться до управління доходами, управління податковими платежами, забезпечення фінансування реальних інвестиційних програм, залучення капіталу у грошовій формі для розвитку діяльності тощо» [3, с. 53].

Менеджмент грошових потоків передбачає постійність фінансової рівноваги і виокремлює її, як основну мету управління грошовими потоками. [4, с. 137]. Безпосередньо управління грошовими потоками має на меті, щоб грошові надходження перевищували грошові витрати, також спрямовує залишок коштів на розвиток підприємства та підвищення прибутків, і передбачає мінімальність касового. Головною складовою фінансової політики підприємства є управління грошовими потоками в цілому.

Оцінка важливості управління грошовими потоками залежить від стійкості та ефективності підприємства в конкретний період. Ця оцінка виявляє можливість подальшого розвитку підприємства на довгострокову перспективу.

Отже, система менеджменту грошових потоків включає в себе взаємозв'язки притаманні, як організації так і дезорганізації та впливає на істину сутність цього поняття.

Кількісними характеристиками цілей, критеріями управління грошовими потоками підприємства: попит на гроші, чистий грошовий потік, ліквідність грошового потоку, вхідні і вихідні грошові потоки, а також сума всіх показників для оцінки.

Ефективність управління грошовими потоками визначається синхронізацією надходжень та виплат, підтримкою постійної платоспроможності підприємства та раціональним використанням фінансових ресурсів, які формуються із зовнішніх і внутрішніх джерел. Практична реалізація цих складових управління грошовими потоками дасть змогу певною мірою знайти компроміс між необхідністю підтримувати певний обсяг грошових коштів для забезпечення ліквідності підприємства і бажанням інвестувати тимчасово вільні кошти для забезпечення їх дохідності.

Список використаних джерел:

1. Терещенко О. О. Управління фінансовою санацією підприємств: посіб. для студ. вищ. навч. закл. – К.: КНЕУ, 2011. – 141 с.
2. Фінансовий менеджмент : підручник / В.П. Мартиненко, Н.І. Климаш, К. В. Багацька, І. В. Дем'яненко та ін.; за заг. ред. Т.А. Говорушко. Львів: «Магнолія 2006», 2014. – 344 с.
3. Бланк И. А. Управление финансовой стабилизацией предприятия. – Киев: Ника-Центр, Эльга, 2003. – 246 с.
4. Бланк И. А. Управление денежными потоками. – Киев: Ника-Центр, Эльга, 2002. – 736 с.

Науковий керівник: к.і.н., доцент Н.С.Носань

ПІДТРИМКА НАЛЕЖНОГО РІВНЯ ЕКОНОМІЧНОЇ БЕЗПЕКИ ПІДПРИЄМСТВА ПРИ ЗДІЙСНЕННІ ЗОВНІШНЬОЕКОНОМІЧНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

Н. О. Бабіна

Київський національний університет технологій та дизайну

Процеси інтернаціоналізації та глобалізації національних економік свідчать про існування якісно нового економічного середовища функціонування суб'єктів господарської діяльності. Інтеграція України у світовий та європейський економічний простір разом з новими можливостями приносить сучасним українським підприємствам цілу низку загроз. Зростання невизначеності у глобальному конкурентному середовищі актуалізує також пошук принципово нових підходів до забезпечення економічної безпеки вітчизняних підприємств на зовнішніх ринках та зміцнення потенціалу їх розвитку.

В сучасних глобалізаційних умовах зовнішньоекономічна діяльність вітчизняних суб'єктів господарювання значно актуалізується та характеризується розширенням ринків збуту і поступовою інтенсифікацією експортно-імпортних операцій.

Фундаментом забезпечення економічної безпеки зовнішньоекономічної діяльності підприємства повинна бути економічна безпека продукції, яка визначається рядом якісних та кількісних чинників. До групи якісних факторів (які мають суб'єктивний характер, оскільки оцінюються за допомогою експертних оцінок), перш за все, відносяться показники якості продукції. Друга група чинників оцінюється кількісно: показники діяльності підприємства (обсяги виробництва, ресурсомісткість) та показники господарської активності підприємства (продуктивність виробленого устаткування, рівень інноваційності обладнання та ін.). На думку зарубіжних дослідників [7] підвищення рівня економічної безпеки зовнішньоекономічної діяльності підприємства може бути здобуто шляхом ініціації судового процесу, розширення інформаційного простору та інституціональним регулюванням.

Основним чинником, що визначає стан економічної безпеки господарюючого суб'єкта в контексті світової економічної інтеграції, є наявність у підприємства стійких